

Řím ustanovuje vidění – číslo jedenáct

Porozumění trojímu naplnění proroctví: 11. září 2001 a závěrečný proces zkoušky laodicejského adventismu

Jeff Pippenger

2024-08-30

Právě tak jako 11. srpen 1840 potvrdil pravidla přijatá Millerem, po 11. září 2001 bylo těm, kdo byli ochotni vidět, zřejmé, že prorocké zásady přijaté organizací Future for America byly pravou biblickou metodologií pozdního deště, jak je vyložena v 28. kapitole Izajáše. Uplatnění reformní linie na reformní linii, jak je předloženo v posvátných dějinách, prokázalo, že 11. září 2001 byl opakováním 11. srpna 1840.

Viděli, že tak jako mocný anděl ze Zjevení deset sestoupil roku 1840, předobrazně tím znázornil svůj sestup v roce 2001. Oba andělé sestoupili v době, kdy se naplňovalo proroctví o islámu. Toto hnutí pak rostlo, jak muži i ženy odpovídali na účinnost této metodologie. Vedení laodicejského adventismu sedmého dne bylo v roce 1989, v čase konce, pomínuto, a nyní tato církev vstoupila do svého závěrečného procesu zkoušky, když si Pán začal vybírat hnutí třetího anděla za své mluvčí posledních dnů.

Přední zásadou mezi pravidly danými pro poslední dny bylo trojí uplatnění proroctví. Zvláště v té době tomu tak bylo u trojího uplatnění tří béd, které tak jasně potvrdilo událost z 11. září 2001. Když byla tato pravda poctivě zkoumána, ti, kdo byli tehdy vedeni k Jeremjášovým „starým stezkám“ srdci hledajícími pravdu, prorocké naplnění spolu s platností pravidel prorockého výkladu přijatých hnutím třetího anděla.

Bylo rozpoznáno, že správné průkopnické porozumění dějinám prvního běda v deváté kapitole Zjevení představovalo islám. Bylo zřejmé, že falešný prorok Mohamed byl králem oněch dějin. V těchto dějinách měl islám zaútočit na Římskou říši a jeho způsob vedení války byl výslovně označen jako úder náhlý a neočekávaný. V tomto ohledu se rozumělo, že právě samotný způsob vedení války islámu poskytl etymologické kořeny slova „assassin“. V těchto dějinách měl islám sužovat vojska Říma a toto období se uzavřelo pod linií stopadesátiletého časového proroctví. Když toto časové proroctví skončilo 27. července 1449, započalo časové proroctví i dějiny druhého běda.

Začalo se tak další časové proroctví o třech stech devadesáti jednom roce a patnácti dnech, které skončilo 11. srpna 1840. V těchto dějinách byl vládcem, jenž představoval prorocké dílo islámu, Ottman, který byl v dějinách prvního běda předobrazem Mohammedem. Devátá kapitola říká, že v dějinách druhého běda islám usmrtí vojska Říma. Nadále budou uplatňovat způsob boje spočívající v náhlém a neočekávaném útoku, avšak v těchto dějinách byl poprvé vynalezen a použit střelný prach, a tak druhé běda představovalo způsob boje znázorněný náhlým útokem atentátníka a navíc zahrnovalo výbušniny.

Dne 11. září 2001 zasáhlo třetí běda islámu náhle duchovní vojska Říma výbušninami. Tato událost označila počátek několika linií prorocké pravdy, avšak byla zřetelně založena na dvou předchozích svědcích prvního a druhého běda. Tato událost jasně prokázala, že stejně jako zmocnění v milleritských dějinách dne 11. srpna 1840, kdy se naplnilo proroctví islámu o druhém běda a sestoupil anděl ze Zjevení 10, tak když přišlo proroctví islámu o třetím běda, označilo onoho dne sestoupení anděla ze Zjevení 18.

„Nyní přichází zpráva, že jsem prohlásila, že New York má být smeten přílivovou vlnou? To jsem nikdy neřekla. Řekla jsem, když jsem se dívala na veliké budovy, které tam vyrůstaly, patro za patrem: ‚Jak strašlivé výjevy nastanou, až Pán povstane, aby hrozně otrásl zemí! Tehdy se naplní slova Zjevení 18,1–3.‘ Celá osmnáctá kapitola Zjevení je varováním před tím, co přichází na zemi. Nemám však žádné zvláštní světlo ohledně toho, co přijde na New York, pouze vím, že jednoho dne budou tamní veliké budovy svrženy převrácením a rozvrácením Boží moci. Ze světla, které mi bylo dáno, vím, že ve světě je zkáza. Jediné slovo od Pána, jediný dotek jeho mocné síly, a tyto mohutné stavby padnou. Nastanou výjevy, jejichž děsivost si nedovedeme představit.“ Review and Herald, 5. července 1906.

Hnutí Future for America bylo tehdy těmi, kdo byli ochotni vidět, rozpoznáno jako paralela milleritského hnutí. Islám třetího běda se od té chvíle stal prvořadou součástí poselství. Inspirace jasně učila, že když sestoupí anděl ze Zjevení, přijde pozdní dešť.

„Pozdní dešť má sestoupit na Boží lid. Mocný anděl má sestoupit z nebe a celá země má být ozářena jeho slávou.“ Review and Herald, 21. dubna 1891.

Když Lev z pokolení Judova začal otevírat širší porozumění pozdnímu dešti, vedl svůj lid ke knize Jóel, která je jedním z hlavních referenčních bodů pozdního deště. V tom okamžiku někteří z těch mužů, kteří se k hnutí připojili po 11. září 2001, dospěli k závěru, že hmyz v knize Jóel, jenž ničí Boží vinný kmen a předchází probuzení Půlnočního volání, představuje islám. Nemohli nebo nechťeli vidět, že tento hmyz představoval Řím.

Mocné světlo, které bylo přineseno rozpoznáním trojího uplatnění proroctví ve vztahu ke třem bédám, poskytlo jejich tvrzení, že hmyz představuje islám, neposvěcenou logickou oporu. Jak tomu bývá vždy, jakmile je přijata soukromá interpretace, dochází k překrucování Písma ve snaze podepřít falešný předpoklad. Ve své snaze obhájit svůj názor prokázali, že nerozuměli zásadě typu a antitypu.

V teologických a biblických studiích se termíny „typ“ a „antityp“ používají k popisu vztahu mezi dvěma prvky, z nichž jeden předobrazuje nebo předjímá druhý. Tento pojem často spadá pod širší kategorie „stín“ a „podstata“.

Typus je událost, osoba nebo instituce ve Starém zákoně, která předobrazuje nebo předjímá odpovídající událost, osobu nebo instituci v Novém zákoně. Slouží jako symbolický předchůdce. Antitypus je naplnění nebo uskutečnění typu. Je to skutečnost, kterou typus předobrazoval. Pojem „stín“ a „podstata“ odpovídá vztahu mezi typem a antitypem. „Stín“ představuje (typus), zatímco „podstata“ představuje (antitypus).

Ať vás tedy nikdo nesoudí pro pokrm nebo nápoj anebo vzhledem ke svátku, novoluní či dnům sobotním. To vše je stínem budoucích věcí; skutečnost však náleží Kristu. Koloským 2,16.17.

Neboť zákon, maje stín budoucích dobrých věcí, a ne samu podstatu těch věcí, nemůže nikdy těmi oběťmi, které rok co rok ustavičně přinášejí, přivést k dokonalosti ty, kdo k nim přistupují. Židům 10,1.

V polemice o knize Joel po 11. září 2001 a o správné identifikaci papežského Říma, symbolizovaného čtyřmi druhy hmyzu, čímž je načrtnuto postupné ničení laodicejského adventismu, ti, kteří tvrdili, že oním hmyzem je islám, nejenže kladli neposvěcený důraz na trojí aplikaci tří bēd, nýbrž také poukazovali na předobrazy, které ukazovaly na protipředobraz Říma, a tvrdili, že tyto předobrazy ve skutečnosti označují islám. Tím podali důkaz, že buď skutečně nerozuměli principu předobrazu a protipředobrazu, anebo se domnívali, že překrucování předobrazů je oprávněným prostředkem k ospravedlnění cíle.

V nynější polemice ohledně Říma je opět zřejmé, že ti, kteří zastávají mylný názor, že „lupiči“ z Daniela, kapitoly jedenácté, verše čtrnáctého, představují Spojené státy, správně nerozumějí ani trojímu uplatnění prorocství, ani principu typu a antitypu.

Když se ti, kdo zastávají názor, že „lupiči“ jsou Spojené státy, snaží podepřít své stanovisko, používají aplikaci trojího uplatnění tří Římů, aby údajně dokázali, že novodobý Řím, třetí projev Říma, jsou Spojené státy. V důvěře, že vědomě nevydávají křivé svědectví a že pouze projevují slepou neznalost pravidel trojí aplikace prorocství, používají prorockou charakteristiku prvních dvou Římů a tvrdí, že určitá charakteristika dějin Říma ztotožňuje novodobý Řím se Spojenými státy.

Pohanský Řím je prvním ze tří prorockých naplnění Říma. V osmé kapitole Danielovy knihy je pohanský Řím mužský malý roh. Ve druhé kapitole je pohanský Řím státnictvím. V Danielovi 7 se pohanský Řím rozděluje na desateré království.

Druhým projevem Říma je papežský Řím, který je v osmé kapitole ženským malým rohem, který je ve druhé kapitole církevním uměním vládnout a který je v sedmé kapitole rohem mluvícím rouhání a vyvracejícím tři rohy. Pohanský Řím je jedinou mocí, avšak papežský Řím je mocí dvojitou, představující papežskou církev, jež vládne nad státnictvím předchozích politických struktur pohanského Říma. Roku 1798 papežská moc utrpěla svou smrtelnou ránu, avšak nepřestala být církví; pouze přestala být šelmou biblického prorocství, neboť občanská moc, kterou dříve ovládala, jí byla odňata.

Druhým Římem je papežský Řím a jako mocnost (šelma) biblického prorocství působil pouze tehdy, když měl schopnost ovládat moc státu, aby uskutečňoval své rouhavé záměry. První Řím byl jedinou mocností, druhý Řím byl dvojitou mocností a třetí Řím je trojitou mocností. Tři projevy Říma se řídí týmiž zásadami jako každá trojí aplikace prorocství. Z prorockého hlediska jsou tři bēda, tři Babylóny, tři Římové a tři Eliášové. Z hlediska typu a antitypu jsou první dva projevy kteréhokoli z trojích uplatnění typu, které poskytují stín třetího naplnění, jež je antitypem a podstatou trojí aplikace prorocství.

U Říma charakteristiky prvních dvou Římů ukazují, že jak pohanský, tak papežský Řím udělovaly svému vládci titul Pontifex Maximus. Proto by titulem vládce moderního Říma byl Pontifex Maximus, titul, který nikdy nebyl přisuzován žádnému prezidentovi Spojených států. První dva Římové by překonali tři zeměpisné překážky, aby ustanovili autoritu na trůnu svého konkrétního historického období. Neexistuje žádný důkaz, že by Spojené státy do roku 1798 překonaly tři zeměpisné překážky.

První dva Římy měly určité časové období, v němž bylo určeno, že budou vládnout svrchovaně. Ve verši dvacet čtyři Daniela jedenácté kapitoly je pohanský Řím označen jako vládnoucí po „čas“, neboli tři sta šedesát let, což také činil od bitvy u Actia roku 31 př. Kr. až do roku 330 po Kr. Papežský Řím je opakovaně označován jako vládnoucí po dobu tisíce dvou set šedesáti let poté, co byly odstraněny tři rohy, od roku 538 až do roku 1798. Ve dvacáté třetí kapitole Izajáše jsou Spojené státy označeny jako kralující sedmdesát symbolických let, jako za dnů jednoho krále, avšak před svou vládou po sedmdesát symbolických let nikdy neodstranily tři zeměpisné překážky.

Moderní Řím je v jedenácté kapitole Daniela, ve verších čtyřicet až čtyřicet dva, představen jako ten, jenž překonává tři zeměpisné překážky — krále jihu, nádhernou zemi a Egypt —, a když jsou tyto tři překážky poraženy a podrobeny Římu, utvářejí pak trojí spojenectví draka, šelmy a falešného proroka. Jan nás rovněž zpravuje, že smrtelná rána papežské šelmy je uzdravena a že pak vládne po čtyřicet dva symbolických měsíců.

A viděl jsem jednu z jeho hlav, jako by byla smrtelně zraněna; a jeho smrtelná rána byla uzdravena. A celý svět žasl nad šelmou. I klaněli se draku, který dal šelmě moc; a klaněli se šelmě se slovy: Kdo jest podobný šelmě? kdo může s ní válčiti? A byla jí dána ústa, aby mluvila veliké věci a rouhání; a byla jí dána moc, aby působila čtyřicet dva měsíce. Zjevení 13,3–5.

Šelma, která vládne po čtyřicet dva symbolických měsíců poté, co se její smrtelná rána zahojí, je římská moc.

Proroctví Zjevení 13 prohlašuje, že moc představovaná šelmou s rohy jako beránek přiměje „zemi i ty, kdo na ní přebývají“, aby se klaněli papežství — zde symbolizovanému šelmou „podobnou levhartu“. ... V Novém i ve Starém světě se papežství dostane pocty, a to v úctě vzdávané nedělní instituci, která spočívá výhradně na autoritě římské církve.“ Velký spor věků, 578.

Pohanský, první Řím, vládl svrchovaně po tři sta šedesát let v naplnění Daniela, kapitoly jedenácté, verše dvacátého čtvrtého, a učinil tak poté, co odstranil tři zeměpisné překážky v naplnění Daniela, kapitoly osmé, verše devátého.

Papežský, druhý Řím, svrchovaně vládl po dobu tisíce dvou set šedesáti let v naplnění několika míst Písma, a učinil tak poté, co odstranil tři zeměpisné překážky v naplnění Daniele, kapitoly sedmé, veršů osm a dvacet.

Moderní Řím přemáhá v Danieli 11,40 krále jihu a poté v 11,41 přemáhá nádhernou zemi a v 11,42 přemáhá Egypt. Moderní Řím je králem severu v 11. kapitole Daniela.

Pohanský Řím, první Řím, byl mocností pronásledující, a papežský Řím, druhý Řím, byl mocností pronásledující; a proto i moderní Řím bude mocností pronásledující.

Spojené státy se budou podílet na třetím pronásledování uskutečněném novodobým Římem, avšak to neidentifikuje Spojené státy jako papežskou moc; pouze to označuje jednu charakteristiku vztahu Spojených států k papežské moci v posledních dnech.

Ti, kteří chtějí tvrdit, že Spojené státy jsou v posledních dnech „loupežníky tvého lidu“, používají trojí aplikaci tří Římů k tomu, aby nesprávně ztotožnili Spojené státy. Chybná metoda, kterou v souvislosti s trojí aplikací používají, spočívá v tom, že určí určitý znak prvních dvou Římů a trvají na tom, že třetím Římem je prorocký znak Říma, a nikoli sám Řím.

Identifikují Konstantinův první historický nedělní zákon z roku 321 po Kr. a poté nedělní zákon papežského Říma z roku 538 po Kr., aby tvrdili, že brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech vymezuje Spojené státy jako novodobý Řím; zároveň svou mylnou aplikaci směšují tím, že Ježíšovo varování k útěku, když nastanou „ohyzdnosti zpustošení“, o nichž mluvil Daniel, spojují s nedělním zákonem. „Ohyzdnost zpustošení“, o níž mluvil Ježíš, poukazuje na dva nedělní zákony v posledních dnech, avšak jde o zcela odlišnou symboliku v tom, že je to varování k útěku, nikoli varování, aby se člověk vyhnul znamení šelmy. Jejich mylná představa se vůbec ani nevypořádává s tím, že v posledních dnech existují dva konkrétní nedělní zákony.

Když tedy uzříte ohavnost zpustošení, o níž mluvil prorok Daniel, stojící na místě svatém — kdo čte, rozuměj — tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať utečou do hor; kdo je na střese, ať nesestupuje, aby si něco vzal ze svého domu; a kdo je na poli, ať se nevrací zpět, aby si vzal svůj oděv. Běda pak těhotným a kojícím v oněch dnech! Modlete se však, aby váš útěk nepřípadl na zimu ani na sobotní den. Matouš 24,15–20.

„Ohavnost zpustošení, o níž mluvil prorok Daniel,“ byla znamením, které Ježíš dal svému lidu, aby rozpoznal, kdy má uprchnout před nadcházejícím zničením Jeruzaléma, když pohanský Řím od roku 66 do roku 70 po Kr. obléhal a poté zničil svatyni i město.

„Ježíš oznámil naslouchajícím učedníkům soudy, které měly dopadnout na odpadlý Izrael, a zvláště odplatnou pomstu, jež na ně přijde pro jejich zavržení a ukřižování Mesiáše. Nezaměnitelná znamení měla předcházet onomu hroznému vyvrcholení. Obávaná hodina přijde náhle a rychle. A Spasitel své následovníky varoval: ‚Když tedy uzříte ohavnost zpustošení, o níž je řečeno skrze proroka Daniele, stojící na místě svatém — kdo čte, rozuměj — tehdy ti, kdo jsou v Judsku, ať utečou do hor.‘ Matouš 24,15.16; Lukáš 21,20.21. Když budou modlářské praporce Římanů vztyčeny na svaté půdě, která se rozprostírala několik honů za městskými hradbami, tehdy měli Kristovi následovníci nalézt bezpečí v útěku. Jakmile bude spatřeno varovné znamení, ti, kdo chtěli uniknout, nesměli otálet....“

„Při zničení Jeruzaléma nezahynul ani jediný křesťan. Kristus byl své učedníky varoval a všichni, kdo uvěřili Jeho slovům, bděli a očekávali zaslíbené znamení.... Bez prodlení uprchli na bezpečné místo — do města Pelly v zemi Perea za Jordánem.“ The Great Controversy, 25, 30.

Když se blížil rok 538, křesťané té doby rozpoznali, že církev byla zkažena kompromisem s náboženstvím pohanství, a na základě Kristova varování a ve spojení se světlem daným skrze svědectví apoštola Pavla ve druhé kapitole Druhého listu Tesalonickým uprchli do prorocké pustiny dvanácti set šedesáti let.

„Avšak před příchodem Krista se měly v náboženském světě odehrát důležité události, předpověděné v prorocství. Apoštol prohlásil: ‚Nedávejte se hned znepokojit ani strhnout ve své mysli, ani se děsit, ani duchem, ani slovem, ani listem, jako by byl od nás, jako by den Kristův již nastával. Ať vás nikdo žádným způsobem nesvede; neboť ten den nenastane, dokud nejprve neprijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu, syn zatracení; který se protíví a povyšuje nade všecko, co se nazývá Bohem nebo čemu se vzdává bohoslužba, takže se posadí jako Bůh v chrámu Božím a vydává se za Boha.‘“

„Pavlova slova neměla být nesprávně vykládána. Nemělo se učit, že on na základě zvláštního zjevení varoval Tesalonické před bezprostředním příchodem Krista. Takové stanovisko by způsobilo zmatek ve víře; neboť zklamání často vede k nevíře. Apoštol proto bratry varoval, aby nepřijímali žádné takové poselství, jako by přicházelo od něho, a dále zdůraznil skutečnost, že papežská moc, tak zřetelně popsána prorokem Danielem, měla teprve povstat a vést válku proti Božímu lidu. Dokud tato moc nevykoná své smrtící a rouhavé dílo, bylo by pro církev marné očekávat příchod svého Pána. ‚Což se nepamatujete,‘ tázal se Pavel, ‚že jsem vám to říkal, ještě když jsem byl u vás?‘“

„Strašné byly zkoušky, které měly dolehnout na pravou církev. Již v době, kdy apoštol psal, začalo působit ‚tajemství nepravosti‘. Události, které měly nastat v budoucnosti, měly být ‚podle působení satana se vši mocí a znameními a lživými zázraky a se všelikým klamem nepravosti v těch, kteří hynou.‘“

„Zvláště závažné je apoštolovo prohlášení týkající se těch, kdo by odmítli přijmout ‚lásku k pravdě‘. ‚Proto,‘ prohlásil o všech, kdo by úmyslně zavrhlí poselství pravdy, ‚pošle jim Bůh mocné blouzení, aby uvěřili lži; aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, nýbrž našli zalíbení v nepravosti.‘ Lidé nemohou beztrestně odmítat varování, která jim Bůh ve svém milosrdenství posílá. Od těch, kdo setrvávají v odvracení se od těchto varování, Bůh odnímá svého Ducha a ponechává je klamům, které milují.“ Skutky apoštolů, 265, 266.

Kompromis mezi pohanstvím a církví byl varovným znamením, které vedlo křesťany oné doby k tomu, aby se oddělili od papežského Říma; je však třeba poznamenat, že světlo, jímž Pavel přispěl k Ježíšovu varování, aby utekli, je týmž oddílem, v němž William Miller dospěl k porozumění, že „ustavičná oběť“ v knize Daniel představovala pohanský Řím. Prorocký vztah mezi tím, že pohanský Řím zadržoval, a poté odpadl, aby papežský Řím mohl vystoupit na trůn, byl pravdou, již bylo nutno rozumět, neboť důsledky nerozpoznání onoho prorockého vztahu měly přivést mocný blud na ty, kdo tuto pravdu nemilovali. Sestra Whiteová pojednává o téže historii:

„Od těch, kdo chtěli zůstat věrní, to vyžadovalo zoufalý zápas, aby pevně obstáli proti klamům a ohavnostem, které byly zahaleny do kněžských rouch a vneseny do církve. Bible nebyla přijímána jako měřítko víry. Učení o náboženské svobodě bylo označováno za kacířství a jeho zastánci byli nenáviděni a pronásledováni.“

„Po dlouhém a těžkém zápase se oněch několik věrných rozhodlo zcela přerušit veškeré spojení s odpadlou církví, jestliže se i nadále odmítne osvobodit od klamu a modlářství. Viděli, že oddělení je naprostou nezbytností, mají-li být poslušni Božího slova. Neodvažovali se trpět bludy zhoubné pro své vlastní duše a dávat příklad, který by ohrozil víru jejich dětí i dětí jejich dětí. Aby zajistili pokoj a jednotu, byli připraveni učinit jakýkoli ústupek slučitelný s věrností Bohu; avšak cítili, že i pokoj by byl vykoupěn příliš drazé, kdyby byl získán obětováním zásady. Jestliže lze jednotu zajistit jen kompromisem pravdy a spravedlnosti, pak ať je raději rozdílný, ba i válka.“ Velký spor věků, 45, 46.

Prorocký vztah mezi Spojenými státy a papežstvím v posledních dnech byl předobrazem a zdůrazněn tím, jak Pavel určil vztah mezi pohanským a papežským Římem v období vedoucím k roku 538 po Kr. V trojím uplatnění Říma pohanský Řím naplnil Ježíšova slova, která označovala ohavnost zpusťování jako znamení k útěku, a papežský Řím rovněž naplnil Ježíšova slova. Sestra Whiteová poukazuje na další naplnění Kristových slov.

„Nyní není doba, aby Boží lid upínal své city k tomuto světu nebo si na něm ukládal svůj poklad. Není daleko čas, kdy budeme podobně jako první učedníci nuceni hledat útočiště na pustých a osamělých místech. Jako obležení Jeruzaléma římskými vojsky bylo znamením k útěku pro judské křesťany, tak i převzetí moci naší zemí v nařízení vynucujícím papežskou sobotu bude pro nás varováním. Tehdy nastane čas opustit velká města a připravit se na opuštění menších, aby bylo možno uchýlit se do odlehlých příbytků na skrytých místech mezi horami.“ Testimonies, svazek 5, 464.

Pro křesťany v době Kristově toto varování určovalo, kdy mají uprchnout z Jeruzaléma. V pátém a šestém století vedlo toto varování křesťany k útěku na poušť.

A ta žena uprchla na poušť, kde má místo od Boha připravené, aby ji tam živil po tisíc dvě stě šedesát dnů.... A ženě byla dána dvě křídla velikého orla, aby odletěla na poušť, na své místo, kde je živena po čas a časy a půl času, od tváře hada. A had vychrlil ze svých úst za ženou vodu jako řeku, aby ji strhl proud. Ale země pomohla ženě, a země otevřela svá ústa a pohltila řeku, kterou drak vychrlil ze svých úst. I rozhněval se drak na tu ženu a odešel, aby vedl válku proti ostatkům jejího semene, kteří zachovávají Boží přikázání a mají svědectví Ježíše Krista. Zjevení 12,6.15–17.

Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem, neboť On je Alfa i Omega. Varování před ohavností zpusťování v dějinách papežského Říma bylo rozpoznáno tehdy, když byla papežská moc rozpoznána jako stojící na svatém místě.

Toto varování je zaznamenáno u Matouše, Marka a Lukáše a každý záznam vykazuje nepatrnou odchylku ve znění. Matouš uvádí: „Když tedy uvidíte ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel, jak stojí na svatém místě,“ a Marek uvádí: „když uvidíte ohavnost zpusťování, o níž mluvil prorok Daniel, jak stojí tam, kde nemá.“ Lukáš uvádí: „když uvidíte Jeruzalém obklíčený vojsky, tehdy vězte, že se přiblížilo jeho zpusťování. Tehdy ať ti, kteří jsou v Judsku, utečou do hor.“

Všechna tři svědectví se vztahují společně. Konkrétněji řečeno, Lukášova zmínka o tom, že Jeruzalém bude obklíčen vojsky, určuje varování, že když pohanský Řím v roce 66 po Kr. zahájil

své obléhání Jeruzaléma, křesťané, kteří se ještě nacházeli v Jeruzalémě, měli ihned uprchnout. Matoušova zmínka o „svatém místě“ odpovídá Pavlovu označení „člověka hříchu“, který „sedí v chrámu Božím a vydává se za Boha“, a tak představuje papežské naplnění „ohyzdnosti zpusťování“. Marek označuje ohyzdnost zpusťování stojící tam, kde stát nemá, a to odpovídá varování k útěku, danému adventismu v posledních dnech. Dvě z těchto varování jsou spojena s příkazem, že kdokoli čte toto varování, má mu rozumět, a všechna se vztahují ke znamení, které mělo křesťany dané doby upozornit, aby uprchli.

Nesprávné použití trojí aplikace, jež je přerušováno těmi, kdo tvrdí, že „lupiči z tvého lidu“ jsou Spojené státy, tvrdí, že když se při nedělním zákonu ve Spojených státech naplní „ohavnost zpusťování“, tehdy vynucovaný nedělní zákon označuje Spojené státy za novodobý Řím, neboť jak pohanský, tak papežský Řím již dříve nedělní zákon vynucovaly.

Problém této chybné aplikace spočívá v tom, že nedělní zákon pohanského Říma byl vydán roku 321 po Kr., avšak naplnění „ohyzdnosti zpusťování“ pohanským Římem nastalo již roku 66 po Kr., tedy 255 let před nedělním zákonem z roku 321 po Kr. Stejně tak kompromis, který zplodil „člověka hříchu“, se uskutečňoval již za Pavlových dnů, když řekl: „tajemství nepravosti již působí“, avšak papežský nedělní zákon přišel až o více než čtyři století později. První dva svědkové v trojím použití proroctví ustanovují charakteristiky třetího naplnění posledních dnů. „Ohyzdnost zpusťování“ v posledních dnech na základě dvou historických svědků a tří biblických záznamů Kristových slov představuje varování k útěku, nikoli prosazování nedělního zákona.

V příštím článku rozložíme, proč je tato aplikace chybná v kontextu ustálených pravidel spojených s trojí aplikací proroctví a proč je ztotožnění nedělního zákona v rámci varování daného Kristem nesprávným podáním prorockých dějin.

„Tento kompromis mezi pohanstvím a křesťanstvím vedl k rozvoji ‚člověka hříchu‘, o němž bylo v proroctví předpověděno, že se staví proti Bohu a povyšuje se nad Boha. Tento gigantický systém falešného náboženství je mistrovským dílem satanovy moci — pomníkem jeho úsilí posadit se na trůn, aby vládl zemi podle své vůle.“ Velké drama věků, 50.